

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 września 2015 roku złożonym przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., po ostatecznym jego sprecyzowaniu pismem z dnia 05 lipca 2016 r. (k.159-162), W. D. wniósł o zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli, zgodnie z którym pozwany uzna, iż umowa nr (...) z dnia 4 maja 2015 roku uległa rozwiązaniu z winy pozwanego z dniem 8 maja 2014 roku, zaś aneks z dnia 24 stycznia 2014 roku, umowa nr (...) z dnia 11 lutego 2015 roku i umowa nr (...) z dnia 27 października 2014 roku uległy rozwiązaniu z dniem 21 lipca 2015 r. oraz że pozwany nie zgłasza z tego tytułu wobec powoda żadnych roszczeń finansowych.

W uzasadnieniu wskazał, że odstąpił od umowy ponieważ została ona zawarta na 30 miesięcy, bez możliwości przyjęcia okresu 12 miesięcy, opłata abonamentowa była zawyżona, ulga abonencka nie była uzgodniona telefonicznie. Powód wskazał, iż pozwany traktował go jak przedsiębiorcę, podczas gdy jego przychody z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej są niewielkie. Powód podkreślił, że nie chciał dokonać zakupu, jednakże pozwany poszukiwał abonentów. Powód nie korzystał z usług pozwanego, lecz mimo to pozwany wystawiał faktury i rozpoczął proces windykacyjny. Następnie telefon został zablokowany, a pozwany w dalszym ciągu wystawiał faktury za korzystanie z usług (pozew, k. 1-3).

W piśmie z dnia 15 stycznia 2016 roku powód wniósł dodatkowo o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości 2000 zł. Podniósł również, że postanowienia umowne naruszają dobre obyczaje i godzą w sposób rażący w interesy konsumentów. Jednocześnie uzasadniając roszczenie odszkodowawcze wskazał, że szkoda wynika z blokady telefonu i odmowy pozwanego przeniesienia numeru telefonu do innego operatora (pismo z dnia 15 stycznia 2016 roku, k. 37-38).

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 maja 2016 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zobowiązanie powoda do sprecyzowania żądania pozwu, oddalenie powództwa w całości, wezwanie do udziału w sprawie F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że powód nie wykazał żadnej podstawy prawnej uzasadniającej rozwiązanie umów w trybie orzeczenia sądowy, a także wskazującej zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy. Podniesiono, że powód nie wykazał, aby umowa łącząca strony uległa rozwiązaniu. Ponadto powód w stosunku prawnym nie występował w charakterze konsumenta, zaś rozwiązanie umów nie nastąpiło z winy pozwanego. Powód nie udowodnił także poniesionej szkody (odpowiedź na pozew, k. 68-71).

W piśmie z dnia 2 września 2016 roku interwenient uboczny (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pismo z dnia 2 września 2016 roku, k. 169).

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. D. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł w dniu 19 stycznia 2005 roku z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych obejmującą numer (...). W dniu 13 listopada 2006 roku strony podpisały aneks do umowy, zgodnie z którym W. D. zakupił telefon N. (...) w promocyjnej cenie 1,22 zł z (...) i przedłużył umowę na okres 24 miesięcy. W dniu 1 sierpnia 2008 roku strony zawarły aneks, zgodnie z którym umowa została przedłużona na dalszy okres 12 miesięcy, a następnie aneksem z dnia 12 stycznia 2010 roku na dalsze 24 miesiące. Jednocześnie W. D. zakupił telefon N. (...) w cenie 120,78 zł z VAT. Kolejnym aneksem z dnia 28 listopada 2011 roku strony przedłużyły umowę na 30 miesięcy. Następnie w dniu 24 stycznia 2014

roku strony podpisały aneks, na podstawie którego umowa została przedłużona na kolejny czas określony 24 miesiące. Jednocześnie zakupił telefon N. (...) w promocyjnej cenie 1,23 z VAT

(dowód: umowa z dnia 19 stycznia 2005 roku, k. 82-87; aneks z dnia 13 listopada 2006 roku, k. 88; aneks z dnia 1 sierpnia 2008 roku, k. 90; aneks z dnia 12 stycznia 2010 roku, k. 91; aneks z dnia 28 listopada 2011 roku, k. 93-94; aneks z dnia 24 stycznia 2014 roku, k. 39-40).

W dniu 27 października 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z W. D., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numeru abonenckiego (...) w planie taryfowym BE w pakiecie na start na okres 36 miesięcy, zgodnie z promocją e-BE w pakiecie na raty i przyznaną ulgą w wysokości 1329,30 zł. Zgodnie z ust. 6.6. umowy abonent może wypowiedzieć umowę w każdym czasie ze skutkiem prawnym, nie wcześniej niż na koniec okresu rozliczeniowego następującego bezpośrednio po okresie rozliczeniowym, a którym O. Biuro (...) otrzymało pismo

abonenta i wypowiedzeniu umowy. Stosownie do ust. 6.7. cytowanego paragrafu abonent żądający przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług może rozwiązać umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia określonego w ustępie poprzednim. W takim przypadku abonent jest obowiązany do uiszczenia opłaty na rzecz operatora w wysokości opłat abonamentowych za okres wypowiedzenia, nie wyższej jednak niż opłata abonamentowa za jeden okres rozliczeniowy, powiększona o roszczenie związane z ulgą przyznana abonentowi, obliczoną proporcjonalnie do C. pozostającego do zakończenia trwania umowy. Zgodnie z ust. 6.10. jeżeli abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej w rachunku telefonicznym, operator ma prawo zawiesić świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta rozliczanych w ramach jednego wspólnego konta abonenckiego lub wypowiedzieć wszystkie umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych rozliczane w ramach jednego wspólnego konta abonenckiego, ze skutkiem natychmiastowym, bez prawa do odszkodowania ze strony operatora z tytułu jednostronnego wypowiedzenia umowy, pod warunkiem uprzedniego dodatkowego wezwania abonenta do zapłaty wymaganych należności. Takie wezwanie może nastąpić w każdej powszechnie p[przyjętej formie komunikacji takiej jak np. sms, e-mail, forma pisemna, forma kontaktu telefonicznego itp. Wraz z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych W. D. zakupił tablet A. One T. za kwotę 442,80zł, która została rozłożona na raty miesięczne

(dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 27 października 2014 roku, k.98-100 roku; faktura, k.131).

W dniu 11 lutego 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z W. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numeru abonenckiego (...) w planie taryfowym BE w pakiecie na start na okres 24 miesiące, zgodnie z promocją e-BE w pakiecie na raty i przyznaną ulgą w wysokości 2543,96 zł. Zgodnie z ust. 6.6. umowy abonent może wypowiedzieć umowę w każdym czasie ze skutkiem prawnym nie wcześniej niż na koniec okresu rozliczeniowego następującego bezpośrednio po okresie rozliczeniowym, a którym O. Biuro (...) otrzymało pismo abonenta i wypowiedzeniu umowy. Stosownie do ust. 6.7. cytowanego paragrafu abonent żądający przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług może rozwiązać umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia określonego w ustępie poprzednim. W takim przypadku abonent jest obowiązany do uiszczenia opłaty na rzecz operatora w wysokości opłat abonamentowych za okres wypowiedzenia, nie wyższej jednak niż opłata abonamentowa za jeden okres rozliczeniowy, powiększona o roszczenie związane z ulgą przyznana abonentowi, obliczoną proporcjonalnie do czasu pozostającego do zakończenia trwania umowy. Zgodnie z ust.6.10. jeżeli abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej w rachunku telefonicznym, operator ma prawo zawiesić świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta rozliczanych w ramach jednego wspólnego konta abonenckiego lub wypowiedzieć wszystkie umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych rozliczane w ramach jednego wspólnego konta abonenckiego, ze skutkiem natychmiastowym, bez prawa do odszkodowania ze strony operatora z tytułu jednostronnego wypowiedzenia umowy, pod warunkiem uprzedniego dodatkowego wezwania abonenta do zapłaty wymaganych należności. Takie wezwanie może nastąpić w każdej powszechnie p[przyjętej formie komunikacji takiej jak np. sms, e-mail, forma pisemna, forma

kontaktu telefonicznego itp. Wraz z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych W. D. zakupił tablet Notebook H. z zestawem H. za kwotę 1180,80 zł, która została rozłożona na raty miesięczne

(dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 11 lutego 2015 roku, k. 101-103 roku; faktura, k. 132).

W rozmowie konsultantem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. W. D. wyraził zgodę na aktywację nowego numeru (...) na koncie abonenckim. W rozmowie ustalono również wysokość abonamentu miesięcznego i czas trwania umowy

(dowód: pismo z dnia 9 września 2015 roku, k. 108).

W dniu 4 maja 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z W. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numeru abonenckiego (...) w planie taryfowym O. B. K. na okres 30 miesięcy, zgodnie z promocją e-Nowy O. B. na raty i przyznaną ulgą w wysokości 1362,65 zł. Zgodnie z § 6 ust. 6.6. umowy abonent może wypowiedzieć umowę w każdym czasie ze skutkiem prawnym nie wcześniej niż na koniec okresu rozliczeniowego następującego bezpośrednio po okresie rozliczeniowym, a którym O. Biuro (...) otrzymało pismo abonenta i wypowiedzeniu umowy. Stosownie do ust.6.7. cytowanego paragrafu abonent żądający przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług może rozwiązać umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia określonego w ustępie poprzednim. W takim przypadku abonent jest obowiązany do uiszczenia opłaty na rzecz operatora w wysokości opłat abonamentowych za okres wypowiedzenia, nie wyższej jednak niż opłata abonamentowa za jeden okres rozliczeniowy, powiększona o roszczenie związane z ulgą przyznana abonentowi, obliczoną proporcjonalnie do C. pozostającego do zakończenia trwania umowy. Zgodnie z ust. 6.10. jeżeli abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej w rachunku telefonicznym, operator ma prawo zawiesić świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta rozliczanych w ramach jednego wspólnego konta abonenckiego lub wypowiedzieć wszystkie umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych rozliczane w ramach jednego wspólnego konta abonenckiego, ze skutkiem natychmiastowym, bez prawa do odszkodowania ze strony operatora z tytułu jednostronnego wypowiedzenia umowy, pod warunkiem uprzedniego dodatkowego wezwania abonenta do zapłaty wymaganych należności. Takie wezwanie może nastąpić w każdej powszechnie p[przyjętej formie komunikacji takiej jak np. sms, e-mail, forma pisemna, forma kontaktu telefonicznego itp. Wraz z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych W. D. zakupił telefon N. (...) L. za kwotę 472,32 zł, która została rozłożona na raty miesięczne w wysokości 15,74 zł w okresie od 1 do 29 miesiąca i 15,86 zł w 30 miesięcy

(dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 4 maja 2015 roku, k. 4-6; podsumowanie ofert umowy nr (...) k. 7).

W dniu 8 maja 2015 roku W. D. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawartej w dniu 4 maja 2015 roku., zwracając jednocześnie telefon N. (...) L.. Podstawą prawną odstąpienia był art. 7 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny

(dowód: odstąpienie od umowy z dnia 8 maja 2015 roku, k. 9).

W piśmie z dnia 1 lipca 2015 roku, stanowiącym odpowiedź na zgłoszenie W. D. złożone drogą elektroniczną, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformowało W. D. zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów odstąpienie od umowy jest możliwe tylko w przypadku osób fizycznych, które nie prowadzą działalności gospodarczą. W związku z tym brak jest podstaw do pozytywnego rozpatrzenia zgłoszenia, anulowania umowy jak i zwrotu naliczonych opłat abonamentowych. Jednocześnie odesłano telefon N. (...) zakupiony w ramach podpisanej umowy dla numeru (...). Stanowisko podtrzymano w piśmie z dnia 28 listopada 2015 roku i z dnia 1 marca 2016 roku i ponownie zlecono odesłanie telefonu N. (...) L.

(dowód: pismo z dnia 1 lipca 2015 roku, k. 11; e-mail, k. 10; pismo z dnia 28 listopada 2015 roku, k. 109; pismo z dnia 1 marca 2016 roku, . 110).

W związku z niedopłatą na dwóch fakturach operator w lipcu 2015 roku zablokował usługi. Na dzień 22 lipca 2015 roku obliczono opłatę za przeniesienie usług do innego operatora za następujące numery: (...) w wysokości 716,44 zł, (...) w wysokości 1983,66 zł, (...) w wysokości 1245,00 zł i (...) w wysokości 1004,25 zł

(dowód: korespondencja e-mail, k.12-13; korespondencja e-mail, k. 43-).

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła na rzecz Induktor W. D. faktury VAT w ramach łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych m.in. za okres 24 kwietnia 2015-23 września 2015

(dowód: faktura VAT, k.16-17, k. 23-24, k. 111-130).

W. D. złożył w dniu 13 listopada 2015 roku wniosek o stwierdzenie możliwości zawarcia umowy z przeniesieniem numeru (...) do (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Jednakże numer ten był nieaktywny w sieci (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

(dowód: pismo z dnia 17 listopada 2015 roku, k. 42).

W dniu 5 lutego 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, której przedmiotem była m.in. przysługująca operatorowi wierzytelność w stosunku W. D. z tytułu zadłużenia związanego z umową świadczenia usług telekomunikacyjnych

(dowód: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności, k. 134-137; załącznik do umowy, k. 216-217).

Pismem z dnia 9 lutego 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała W. D. do zapłaty kwoty 522,66 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. W uzasadnieniu wskazano, że kwota ta stanowi sumę zaległości za wykonane usługi telekomunikacyjne. W odpowiedzi na wezwanie W. D. drogą elektroniczną poinformował, że wniósł pozew o odszkodowanie w wysokości 2000 zł i rozwiązania wszystkich zawartych przez niego umów

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 55; e-mail, k. 56).

Pismem z dnia 8 kwietnia 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w M. wezwał W. D. do zapłaty kwoty 2169,61 zł najpóźniej do dnia 13 kwietnia 2016 roku. Jednocześnie poinformowano, że zadłużenie wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pierwotnie przysługujące (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji z dnia 22 marca 2016 roku zostało przelane na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 57-58).

Pismem z dnia 2 sierpnia 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w M. wezwał W. D. do zapłaty kwoty 2216,41 zł najpóźniej do dnia 7 sierpnia 2016 roku. Jednocześnie poinformowano, że zadłużenie wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pierwotnie przysługujące (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji z dnia 22 marca 2016 roku zostało przelane na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 166).

W. D. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) od 2002 roku

(dowód: zaświadczenie, k. 85-86).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrzył się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Nadto

powyżej opisany stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami. Wszystkie powołane okoliczności Sąd mógł zatem uznać za ustalone już na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione i niezasadne, podlegało oddaleniu w całości.

Powód wniósł o ustalenie nieistnienia zobowiązania umownego zawartych przez niego z pozwanym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a następnie o zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Dopiero stwierdzenie istnienia takiego interesu pozwala na badanie roszczenia pod względem jego zasadności.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie interes prawny powoda w ustaleniu, że pismem z dnia 8 maja 2015 roku odstąpił od umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 4 maja 2015 roku, umów z dnia 11 lutego 2015 roku i z dnia 27 października 2014 roku oraz aneksu z dnia 24 stycznia 2014 roku, bowiem od tego zależy obowiązek powoda do uiszczenia opłat abonamentowych.

Zgodnie z art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany / udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (tak wyrok SN z 11 lipca 2001 roku, sygn. akt VCKN 406/00 opubl. w Prok. I Prawo (...)), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach - art.3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak wyrok SN z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, opubl. w OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta, obowiązująca w chwili zawarcia przez strony umowy z dnia 4 maja 2015 roku, ustawa określa prawa przysługujące konsumentowi, m.in. zasady i tryb zawierania z konsumentem umowy na odległość i poza lokalem przedsiębiorstwa. Stosownie zaś do art. 27 ustawy konsument, który zawarł umowę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów. W związku z faktem, iż powód prowadzi działalność gospodarczą i w ramach jej prowadzenia zawarł przedmiotowe umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, za nieskuteczne należało uznać odstąpienie od umowy złożone na piśmie w dniu 8 maja 2015 roku. W niniejszej sytuacji

nie ma znaczenia wysokość dochodów uzyskiwanych przez pozwanego z tytułu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej.

Jeśli zaś chodzi o żądanie nakazania pozwanemu złożenia oświadczeń woli o rozwiązaniu lub uznaniu za rozwiązane umów i aneksu, wskazać należy iż zgodnie z art. 60 k.c. stanowiącym ustawową definicję oświadczenia woli, za takowe uważa się zachowanie osoby dokonującej czynności prawnej ujawniające wolę w sposób dostateczny, które to zachowanie zmierza do powstania, zmiany lub ustania stosunku prawnego. Od oświadczeń woli współczesna doktryna w wyraźny sposób odróżnia oświadczenia wiedzy oraz przejawy uczuć, które mimo tego, że mają charakter zdarzeń prawnych, nie są uznawane za przejaw decyzji „bezpośrednio” kształtującej stosunek prawny. Obowiązek złożenia oświadczenia woli wynikać może z ustawy (por. art. 231 KC) lub czynności prawnej (np. z umowy przedwstępnej). Powstanie takiego obowiązku oznacza uzyskanie przez osobę uprawnioną do odbioru oświadczenia prawa podmiotowego do żądania jego złożenia. Prawo to ma postać roszczenia (uprawniony może żądać określonego działania od osoby obowiązanej – złożenia oświadczenia o określonej treści). Roszczenie o złożenie oświadczenia woli może mieć charakter majątkowy lub niemajątkowy, zależnie od charakteru świadczeń w stosunku prawnym, jaki wykreowany zostanie przez oświadczenie woli, którego złożenia uprawniony może się domagać. Jeśli świadczenie będzie miało charakter majątkowy, roszczenie o złożenie oświadczenia woli kreującego taki stosunek też będzie miało charakter majątkowy (por. trafne uwagi poczynione przez SN w uchw. z 17.11.1981 r., III CZP 12/81, OSN 1982, Nr 4, poz. 44). Tytułem przykładu, jeśli zawarto umowę zobowiązującą do przeniesienia własności rzeczy, możliwość żądania dokonania czynności rozporządzającej (art. 155 § 2KC) będzie miała charakter roszczenia majątkowego.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do nałożenia na pozwanego takiego obowiązku, bowiem żadna umowa czy ustawa nie nakłada na pozwanego obowiązku wydania oświadczenia woli o rozwiązaniu lub uznaniu za rozwiązane zawartych przez strony umów. Z tego względu powództwo i w tym zakresie należało oddalić.

Jeśli zaś chodzi o żądanie zasądzenia kwoty 2000 zł tytułem odszkodowania, wskazać należy, iż powód nie udowodnił powstania szkody. Wierzytelność przysługująca pozwanemu względem powoda była przedmiotem umowy cesji zawartej w dniu 5 lutego 2016 roku pomiędzy pozwanym a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W.. Wskazać należy, iż wierzyciel, któremu przysługuje roszczenie względem dłużnika, ma prawo egzekwować je poprzez wysyłanie wezwań do zapłaty, monitów itp., a przypadku kiedy to okaże się nieskuteczne wstąpić także na drogę postępowania sądowego, a w przypadku uzyskania tytułu wykonawczego także do komornika o wszczęcie egzekucji. Wszelkie te działania w żadnym razie nie mogą być uznane za bezprawne, nawet jeśli dotyczą zobowiązania, które uległo przedawnieniu, a tym samym nie korzysta z ochrony prawnej. Nie dochodzi bowiem w tym wypadku do naruszenia norm prawnych ani zasad współżycia społecznego, a wręcz przeciwnie, tj. do realizacji swoich uprawnień w granicach prawem przewidzianym. Pozwany miał również prawo dokonać cesji przysługującej mu wierzytelności. Konkludując w ocenie Sądu, w tej sytuacji należy uznać, że pozwany działał w ramach porządku prawnego tj. w ramach norm prawa przedmiotowego usprawiedliwiającego i legalizującego wkroczenie w sferę cudzych dób osobistych w celu wykonywania własnego prawa podmiotowego, którym jest zaspokojenie własnego interesu w postaci wyegzekwowania należności. Dalsze działania nabywcy wierzytelności były zaś poza wolą i wiedzą pozwanego.

Reasumując, powództwo jako niezasadne i nieudowodnione należało oddalić w całości.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powódka przegrała proces w całości. Z tego też względu koszty procesu zostały w całości zasądzone od powódki na rzecz pozwanego w wysokości 1200 zł, na które składały się następujące kwoty: 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz na rzecz interwenienta ubocznego w wysokości 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu i kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo.

W punkcie czwartym wyroku nakazano pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie kwotę 30 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.